

מסורת הש"ס

(א) לעיל טו: (ב) מיר פב:
(ג) כלס פיי מיר: (ד) לפיל
טו: (ה) פיל ליר:

הגרות הב"ח

(א) גב' דהשפא לאו חממה
הוא כיון: (ב) שם ליכא
גולה בבית או דלמא:
(ג) ר"ה דיה חבית וכו'
וממרה יפה וכו':
(ד) בא"ר גב' אלו כלים
מליין:

מוסף רש"י

וחבא חונא. כלומר חבית
מה שלו המשיגין שם
וכוונתו (כד): גול חמץ
ועבר עליו הפסח אומר
לו. לגול הרי שלך
לפניך. כעין חמץ שאתה
השקט שאתה נכר הוא
(כע"כ טו:) וגלגל ששם לו
אמר עמלו וקרינא כה
השקט לא הפילה אשר נול
שהיה לו נשמה (גמ' טו:)
(ג)

הגול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קה.

עין משפט
נר מצוה

קבל א מ"י פ"ח מהל'
גולה ואחיה הלכ'
יד ופ"ו מהל' שבוטע
הלכ' ג ד קמא לאין דה
ועשין ענ:

קבל ב מ"י פ"ו מהל'
גולה ואחיה הלכ'
יא קמא פשין ענ עור ש"ע
ק"מ פ"י שם ספ"ק ג:
קבל ג מ"י שם ספ"ק
הלכ' ו סמג שם
טושי"ע ח"מ פ"י שם ספ"ק
ג:

קבל ד מ"י שם
טושי"ע שם ספ"ק
ד:

קבל ו מ"י פ"ח מהלגות
מירוח הלכ' ו:

קבל ו ח מ"י שם הלכ' ו:

קבל ט ב מ"י פ"ב
מהלגות טומאת חמ
הלכ' ו:

אמר רבא גול שלש אנדרות בג' פרוטות והוולו ועפרו על שתיים
חייב להחזיר לו אחת. פ"י א"ס ישנה בעין מחזיר אותה
ואם לאו משלם ליה שיהיה פרוטה כמו שהיתה שזה נשעת הגולה
והוא הדין בלחם שגולה והחלה שמתחזיר לו אגודה או דמיה אלא

כחול נקט דלפילו בשלשה דקיים
מלות השנה במחזיר אפי"ה חייב
להחזיר לו אחת אפי"ג דמחזיר ותנא
תנא דמחזיר לא משמע מזה אלא
היכא דגול אחת והחלה דההיא דמחזיר
לגול חמץ ועבר עליו הפסח ההיא
כחול דג' קאמר רבא מסבירא
ומדנקט והחלו משמע דפשיטא ליה
דלס גול ג' אגודות שוות שמי
פרוטות והחזיר לו כ' מהן דלא
מחזיר להחזיר לו שלשית כיון
דמעיקרא נשעת גולה לא הוי ממונה
ולשמה חייק לא חיישין:

ה"ג בעי רבא גול ב' אגודות
בפרוטות והחזיר אחת מהן מהו
פי אסרי' השתא פיהא איבא גי'א
גביה או דלמא הא לא אהדר גי'א
ול"ג הא דגרבס בפרסרי הוקרו
ועמדה כו': מצות השבה אין
באן. נראה דלא בעי למפשט אלא
דלא מעבד מלות השנה ומלות השנה
מיהא לא קיים: מצות גי'א אין
באן. ומעבד מלשמות יין ונלעמא
למחיס כאלו לא גילת כלומר כמ"ד
גילוח מעבד דלמח ישתה הטור יין
אחר כולם א"ג לענין מזה קאמר
דלא קיים מלות גילוח ואלינא ד"ע
דפלוגמא היא בזמיר בפ' ג' מירין
(דף מו:). הרי אסרי' חבית שנקבה
וסתמוה שפירם ב'. מה שפירם
בקונטרס חבית שנתנה ע"פ ארובה
ומלאת על העלייה אין נראה דהיא
משנה דמיימי כסמין חבית שנקבה
היא חמץ כלים כפ"י (מ"ו) דמשמע
דמיידי להליל מה שנתנה א"ס היא
כחל המל דלי הוא חמץ ע"פ
ארובה היה לו לשנתה בים' אהלום
ועוד דלשון הלל לא הוה משמע הכי
דה"ל למימר חוללת ונראה לפרש
דליירי חבית המוקפת למיד פחיל
שלין טומאה נכנסת בה כחל פחיל
ונקבה ככונס משקה דהכי הוה
שיעורא דלמח במס' כלים (פ"ט מ"ח)
וסתמוה שמרס מלאת על כל מה
שנתנה והא דלמח בסוף המלצה
(שם דף טו:) ולענין למיד פחיל עד
שיפחת רובו היינו כסממה ש"ס
נקבה וסתמה הוי שם כלי עליה עד
שיפחת רובה דלא לא מהני לה
סתמה דהוי כחוללים שגיבול כעט
כיון דלין שם כלי עליו ולא כמו
שפי' בקונטרס דהמלצה ולענין למיד
פחיל עד שיפחת רובו דכלי חרס
דך נקביו עד שיפחת רובו כדמוכח
במסכת כלים דפרק שלשה דשיעורו
ככונס משקה וכן משמע בההיא
שמביא הסם בקונטרס נתנה קדירה
ע"פ ארובה דלמח כ"ס הכא טומאה
ככונס משקה ואפילו כ"ה לא מטהרי
אלא עליה אכל קדירה טומאה אלתא

טומאה נכנסת בחכו ככונס משקה: אגף חציה. מימה היכי דמח הך בעיה להך בעיות דלעיל דכיון דגף אין כאן נקב ולמה לא
חועיל הסתמה דמ"ל א"ס לא נקבה מעולם אלא ק' ומ"ל שאגף חציה (ועוד) מימה דהכא אמר בכתובה שמרס שמה סתמה ודכס"ק
דיכמות (דף טו:) אמרין חבית של ימים מנוגלים כ"ס אומרים אין לביה ליקב ומוריס ש"ס נקבה וסתמה שמרס שמה סתמה
י"ל דהסם ודלי לענין הכשר מקמחא לא ניחא להו לבעלים כמה שיוכל ממנה כיון שנקבה אף על פי שסתמה שמרס לאו סתמה
מעלימא היא אכל לענין להליל מטומאה הוה סתמה מעלימא:

ושמאל

ועוד דקמשי ליה כשעמד בדיו קודם מיתמו והך העמדה מאי
מהני הרי כבר נשבע ולא הוה דהא חוקמין דלא הוה אב והוה
גו ועוד דקמשי כשעמד בדיו מכלל דעד השתא כשלא עמד בדיו
והא נשבע הוא ואביו קמשי מכלל דכב"ד הוה הלך ל"ג ליה. וה"ג

אי הכי חומש נמי משלם א"ר הונא
כו' אי הכי ממון גמור הוא
וחומש נמי לשלם: לפי שאין משלמין
חומש על כפירם שצבור קרקעות.
דחומש אמאי קאמי שצבורה לאו
שצורה היא דק"ל שצורות (דף מב:)
אין שצורין על הקרקעות והיא כן
כי אשתכח כבר לה שצור
הקרקעות דלי לאו משום אחריות
נכסים לאו עליה רמיא לשלומי:
רבא אמר. לעולם בגולה קיימת
דקשיא לך ולחייב כן חומש על
שצור עמלו כיון דהוה הכא
כשהיה דקשיא שממון אביו נתון כה
מופקדת ביד אחרים וגולה זו כחובה
דכי אשתכח הוי בקושטא אשתכח
(א) ולא מימא כשיקרא אשתכח דקסברת
לעיל) ותנן במס' שצורות (דף טו:)
וחייבים על זדון השצורה ועל שגגה
עס זדון הפקדון ואין חייבין על
שגגה גרידא פי' כהא דליכא
אנסיה: לא שט אלא שאין. אותה
חיי פרוטה קיימת מן הגולה עמלה
וחיי פרוטה הוא דמחייב ליה ולא
ממונה איכא אכל א"ס קיימת היא מן
הגולה עמלה נרץ לין: חיישין שמה
חייק. ומעמוד על הפרוטות: חייב
לחזיר לו. אגודה אחרת ואע"פ
דהשתא לא שיה פרוטה כיון דנשעת
גולה הוי שיה פרוטה בעי להאדוריה
ולהליכה אחריו: וסגא פוגא. תנא
דך קיימור: שגילת. אחת מהשמים
ששייר: ונשרה השניה מהו. הוי
גילוח או לא: אמר ליה רב אבה
לריכיא נזיר שגילת. כל השערות
אחת אחת קמנעא ליה במתיה.
כלומר הא ודלי גילוח הוי כיון שצורה
שנא לגלג הא שיר הוה ביה שיעור
גילוח וגילת אחת ואע"פ דנשרה
שניה גילוח הוא: שנסרה אסם.
שכסבא לגלג אין כאן שיעור גילוח:
ה"ג מי אמרין השפא מיהא ליכא
שיעור: חבית שניקבה וסתמה שמרס.
ונתנה ע"פ ארובה (א) וממרח
יפה כבינומיה וטומאה חבית מלאת
על העליה כולה מלגל כה שום
טומאה דסתמה שמרס סתמה
היא ולא שטות ביה טומאה כמסכת
כלים דפרק (ו) ואלו מליין: אגף.
לשון מגופה. אגף חציה היה כה סתמה
שיעור נקב לטמא וכלי המקבל
טומאה אינו חוץ בפני הטומאה
ואגף כעט חציה מהו מי אמרין
השתא מיהא ליכא שיעור נקב או
דלמא הא לא חסס שיעור סתמה:
פקקה בזמורה. ואין שם שמרס:
עד שימרח. כעט מן הצדדין
של זמורה לפסחמו היטב:
נשבע

אמרו גול חמץ ועבר עליו הפסח אומר לו הרי שלך לפניך בעי רבא

